

Aquests artistes...

Fita: Memòria i testimoni

He vist a "Art-3" la segona exposició que Fita, el melangiós, el remarcable artista gironí, presenta a Figueres. D'aquests quadres, ell en diu pintures. Jo en diria testimonis.

La seva imatgeria té una rara força sota un llenguatge sovint crispant. Fita es mostra especialment sensible al desballestament, a les angoixes i perills del moment actual. Dotat d'una noble memòria històrica, rep del carrer el germen; ell el transforma, el deforma, donant-li una empremta personal. Però, a moments, l'expressivitat corre el risc d'esdevenir inmoderada en un aiguabarreig on el paper masegat s'agermana amb el collage i amb la pintura gestual sadollada d'impulsos creadors. Aleshores l'artista se'n torna prestidigitador; gairebé desapareixen les coses i llur moviment, i no queden sinó les màcules i els signes. L'objecte s'evapora, deixant estampat a la seda del paper un rastre d'ala de papallona. La frase plàstica, agafa un èmfasi poètic de rimes blanques i menys tallants, tot servant la pompa de la pinzellada i la jeia calmosa de la intenció.

Admirable equilibri del ritme i el sentit, de la música i els suggeriments!

Saludem també la íntima tristesa dels autoretrats obsessius de Domènec Fita, que ens fa viure una vida d'il·lusions dramàtiques i sobreentesos per sota de llur aparent vida plàstica intemporal. Els personatges dels seus drames són gairebé antropòfags; l'autor és autòfag, s'alimenta obstinadament d'ell mateix tot denunciant de passada la insuportable presència de "l'obra ben feta". Fita no pot rebre l'obra massa pura, massa acadèmica, massa de Museu. Conseqüent amb aquesta fòbia, quan creu que els retrats li comencen a *sortir bé*, la informe força explosiva del seu temperament ètic fa que els guixi, que els empastifi, que els embruti... És una prova de foc i de sang. Àdhuc ell mateix, en surt un xic envilit, un xic anorreat.

Quan Fita inaugura la seva exposició, les parets del país irradiaven efer-

vescència electoral. Vivim sota un bombardeig incessant de sigles i cartells polítics. Eren diades de lluita, inlfades d'un complex sentiment de recel envers els grups democràtics catalans autènticament nacionalistes i esquerrans. Fita testimonià la seva condemna dels polls ressuscitats que encara ara volen fer impossible que cap ésser humà lliure romanguí sobre aquesta terra oprimida i esclafada per l'abjecció franquista, mitjançant un vocabulari singular: reproduït minuciosament les parets polititzades pels *graffiti* de les opcions catalanistes. És com si hagués arrabassat unes parets escrotonades, velles, humides, plenes de pintades fetes pels Partits Catalanistes —ERC posem per cas—, per transformar-les en quadres. Ja que no podem endur-nos-les a casa, ell n'ofereix una representació pictòrica de categoria considerable i d'un idealisme esperançat.

Fita ha somiat tant i amb tanta ar-

Vota: A la paret, escrit amb esprai

dència, que, com tots nosaltres a l'hora baixa de les il·lusions, ha cregut, ha necessitat creure, realitzables els seus somnis.

Narcís Pijoan

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

9PAIS

☐ Trimestral ☐ Semestral ☐ Anual

Nom

Adreça

Telèfon

Població

Forma de pagament

☐ Presentació factura

☐ Gir postal

☐ Taló bancari

3 mesos (13 n.ºs) 250 ptes.

6 mesos (26 n.ºs) 500 "

12 mesos (52 n.ºs) 1.000 "

Data i signatura

